

II. 1.

Po odchodu AlfaBety vejde Eva, vystoupí na schůdky a mlčky se domluví se šotky, kteří vzápětí začnou chystat knihy (zřejmě odněkud přinášet nebo aspoň ze země zvedat na stůl). Vejde Adam, cestou po schůdkách si se zalíbením prohlíží svůj nový dres. Jakmile vystoupí nahoru, kde si Eva dělá nějaké poznámky, rozhlédne se a začne nadšeně pobíhat a okukovat vše v Obci. Vstupuje Adam, již oblečený do uniformní bílé, s Evou. Adam je celý rozzářený, nadšeně se rozhlíží po obci.

Eva dělá si při chůzi poznámky, *stojí na místě. V okamžiku, kdy Adam vystoupí po schůdkách:* „Také vám budeme muset ještě přidělit vaši intelektuální příslušnost.“

Adam (nedává v nejmenším pozor; *přeběhne na opačný konec scény, tj. doprava*): „Přesně takhle jsem si to představoval!“

Eva: *Udělá pár krokem směrem k němu.* „Co byste řekl... kritický racionalista?“

Adam: *Zase běží úplně jinam (doleva dozadu, takže Evě jakoby utíká.* „Přesně takhle to má být. To nemá chybu!“ *Šotci by mohli představovat nějaké obdivuhodné dokonalosti – zde by se Adam zastavil u jednoho...*

Eva: *Otočí se čelem k divákům.* „Eh... ne. *Odškrtně kolonku. Zvedne hlavu, natočí se mírně přes svou pravou ruku k Adamovi.* Jak by vám vyhovoval umírněný meliorista? *Krátké zamyšlení.* Někjaký hodně umírněný?“ *Během této repliky Adam musí přebíhat k dalšímu objektu obdivu (vpravo vzadu), aby po otázce mohl okamžitě vybafnout.*

Adam: *Sklání se s vrcholicím nejčistším obdivem.* „Podívejte, jak tu všechno šlape jako hodinky! ... *a tohle by byl druhý šotek. – Eva ustaraně zakroučí hlavou, povzdychne si. Adam se vzpřímí, blaženě sepne ruce na prsou.* Všechno výsledkem zdravé, sportovní diskuze!“

Eva: *S trpělivou snahou, zase se k němu natočí.* „Adame, soustředte se! Tohle je důležité.“

Adam (s rozmáchlým gestem do publika *jde kupředu až na nižší rovinu*): „Podívejte, všechny ty zamyšlené tváře! Tolik inteligentních a vzdělaných lidí!“

Eva: „Hm... Naivní idealista?“ *Hledá v papírech příslušnou kolonku, příp. nápovědu, zda takové zařazení vůbec existuje.*

Adam (poněkud mu strne nadšení, *spustí ruce, trhaně se k ní natočí, jako by teprve teď zaregistroval, že na něj mluví*): „Promiňte, Evo, na co se tu vlastně pořád ptáte?“ *Nechápavě.*

Eva: *Naléhavě – jak to že to nechápe, taková samozřejmě věc, přece! Ruce s propiskou a papíry podél těla.* „Vaše intelektuální příslušnost. Váš světónázor. *Opět zvedne ruku s papíry.* Nemůžete si tu přeci jen tak obcházet a nic u toho nezastávat, jak by to vypadalo? *Opět se chystá něco zapsat, ale opět zvedne hlavu a velmi důrazně pronese:* Každý musí něco zastávat. *Pauza, dva kroky od Adama, zamyšlení, možná naznačené propiskou přiloženou k tváři či ke rtům. Hovoří méně důrazně.* Leda byste zastával to, že nezastáváte nic kromě toho, že nic nezastáváte, to by pak šlo – *výsledek zamyšlení bude opět zdůrazněn propiskou, např. jejím zvednutím ve stylu ukazováčku,* ale jinak...“ *Pokračuje, Adam jí opravdu musí skočit do řeči.*

Adam (trochu se ztrácí): „Vážně?“

Eva (*Vzpamatuje se a ukončí zamyšlení, s povzdechem*): „Víte co, zatím napíšu jen ‚naivní‘. Zbytek doplníme potom. ~~Každopádně už jsme tady.~~ Tak, a teď vám přidělíme zaměstnání.“ *Protože nikam nešli, nikam nemohli dorazit.*

Proč nešli? Zřejmě bude potřeba nějak přeskládat scénu. To udělají šotci, ale aby to zapadlo do děje, bude vhodné, když jim to Eva jako nařídí. A tím pádem už musí být na místě. Kromě toho vedle téměř stojící Evy více vynikne uběhaný nesoustředěný Adam.

Bez dramatického děje. Vyjevuje se Adamova povrchnost, která se skrývá za jeho nadšením. Zdůrazněna musí být předposlední Evina replika.